

men dette opnaaedes heller ikke i Fjor. Forslaget i Nar hindrer Ministeren i at vedblive at gaa den Vej, han hidtil er gaaet, dels igjennem sin Motivering og dels derved, at det berøver ham den Interesse, at gjøre disse Uddrag, som han ellers vilde have, idet man nemlig maa antage, at den systematisk stedsfundne Udfragning var en Forberedelse til at faae disse Forhold ordnede ad administrativ Vej. Den Mening med at gjøre Uddragene vil falde bort, idet Lovgivningsmagten for Fremtiden faar Raadighed over disse Midlers Anvendelse. Dette i Forbindelse med Motiverne bevirker, at der ikke vil være yderligere Grund til at afdrage. Dette naas altsaa indirekte, men det naaedes i Fjor ogsaa kun indirekte. Det naaedes i Fjor kun derved, at man søgte at lægge Baand paa, hvad der var kommet ind, men ingenlunde ved at hindre Uddragene. Det, der naaedes i Fjor, var altsaa det Samme, som der naas i Nar. Det, man tænkte paa at naae i Fjor, var det Samme som i Nar, kun at det formelt ikke strakte sig saavidt. Formelt gaar dette videre, thi gjennem vort Forslag er enhver Disposition over disse Midler, der saaledes ere indbragne under Stiftsmidlerne, afslaaen. Seg figer: formelt; reelt er det ikke Tilfældet. Nu kommer jeg til den anden Del af Forslaget. Det staar altsaa fast, at Forslaget i Fjor ikke er en Smule mere betryggende end første Del af Forslaget i Nar; tværtimod mindre. Den anden Del af Forslaget, som er foreslaaet fra vor Side, har det ærede Medlem angrebet, idet han har sagt, at ved at gaa den Vej opbæver man i Grunden, hvad der staar i den første Del. Da nu det ærede Medlem imidlertid skulde til at argumentere derfor, indrettede han sig paa en overordentlig bekvem Maade; han sagde: der staar i Forslaget: „Hermed sfer dog ingen Indskrænkning i den Kongen efter de hidtil gjældende Regler tilkommende Ret.“ „De hidtil gjældende Regler,“ siger det ærede Medlem, „veed jeg ikke hvad er,“ og saa gaar han ud fra, at der Ingen er; der veed, hvad det er, og følgerig, siger han, er „hidtil gjældende Regler,“ „Alt muligt.“ Naar saa denne Slutningsrække er færdig, er Alt i Orden, saa er det Alt muligt, og saa staar der i den sidste Del af Forslaget, at den første Del ikke skal gjælde. Hvis denne Logik slog til, og hvis det ærede Medlem kunde sikkre sig, at Ingen vidste mere om „de hidtil gjældende Regler,“ end han befager at vide derom, og det kunde blive alt Muligt, som han har faaet fortolket sammen, saa kunde han have Ret; men saaledes kunne „de hidtil gjældende Regler“ ikke fortolkes. Der er ganske vist Tvivl om, og det har været omtvistet, om det overhoved kunde anses for konstitutionelt efter 1849, at disse Midler bestyres paa den Maade, som de blive, og at Administrationen har tiltaget sig den Raadighed over alle disse Midler, som den har. Det er aldrig anerkjendt af os, at det er i sin Orden, og dette har det ærede Medlem klart og

tydeligt udtalt i Betænkningen i Fjor. Men hvad der maa forstås ved „hidtil gjældende Regler“ for Uddrag, er Noget, som er overordentlig let at faae fat paa; det er overordentlig let at faae at vide og konstateres, hvad der siden 1849 til Dato har været gjældende Regel. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) har givet et Bidrag dertil i Dag, som vistnok allerede maa have overbevist det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds om, at det ikke er saa vanskeligt (Verg: Langsra). Det ærede Medlem vil ikke lade sig overbevise, men hois det var muligt at overbevise ham, vil jeg antage, at han vilde være bleven overbevist. Den Tvivl, der kan være om de hidtil gjældende Reglers større eller mindre Udstrækning, er saa ringe, at man vel kan sige, at det staar fuldstændig fast, at den Minister, der kun vil raade over disse Midler ved at benytte den anden Passus i Forslaget, aldrig nogenstunde vil kunne naae til ad den Vej at omgaa en Præstelønningslov. Men til yderligere Sikkerhed er det her blevet forklaret og motiveret fra vor Side, og denne Motivering og Forklaring er bleven accepteret fra Ministerens Side. Det er udtrykkelig blevet sagt fra min Side som Ordfører for Udvalget, at derigjennem tilsigtedes ingen- somhelst Anerkjendelse af, hvad der hidtil var sket, ingen Anerkjendelse og heller ingen Forandring, og Ministeren har accepteret dette. Nu tror jeg ikke, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds for Alvor vil paastaa, at, naar der sættes en Paragraf ind i en Lov, som forklares med en udtrykkelig og bestemt Reservation fra Udvalgets Side, og denne Reservation accepteres fra Ministerens Side, det da lader sig gjøre siden at give en aldeles modfat Fortolkning af den. Jeg tror, at, er der nogen sikker Garanti i en Lovbestemmelse, saa er det, naar den ikke blot i sig selv er forstaaelig og ikke let kan mistydes, naar man overhoved kjender den hidtil værende Praxis, men den endvidere fremkommer og bliver til ved en saadan udtrykkelig Erklæring fra de to modsatte Sider. Hvad der ved det andet Stykke — det gjentager jeg her — er paatænkt i denne Sag, det er udelukkende at bortskjære den Indvending, der ellers vilde kunne gjøres, at man her i Folkethinget paatænkte at afgjøre hele det Spørgsmaal, hvorvidt Administrationen eller Kongen paa dette Omraade havde nogen videregaaende Ret eller ikke. Derfor en saadan Reservation ikke fandt Sted, saa maatte Forslaget forstås saaledes, som om det afgjorde dette Spørgsmaal, og altsaa vilde i saa Fald Forslaget i Nar gaa meget, meget videre, end Forslaget gif i Fjor; thi det vil det ærede Medlem vel ogsaa indrømme, at Forslaget i Fjor afgjorde aldeles Intet derom og faktisk ikke hindrede Ministeren i at følge den hidtil brugte Praxis, ikke i fjerneste Maade. De kunde blive ved at afdrage fra de forskjellige Præstekald, naar de blot anvendte det frag. De kunde ikke anvende,